

som da afgiver en Kjendelse, og dersom denne gaar ham imod, kan han henvende sig til Gjøsteretten med Sagen og forlange Spørgsmaalet om hans Valgberettigelse paakjendt der. Ved Gjøsteretten skal der jo foregaa en Forligsprøve; men den Slags Sager er det ikke let tænkeligt at faae ordnede ved Forlig, thi Sogneraadets Formand, hvem man stævner paa Sogneraadets Begne, er ikke berettiget til ved et Forlig at kuldfaste Sogneraadets Kjendelse, og den, som fordrer at blive optagen paa en Valgliste, kan saaledes ikke ved noget som helst Forlig opnaa sin Ret. Imidlertid var Resultatet i det anførte Tilfælde det, at efter en meget omhyggelig og — jeg tør sige — meget indtrængende Procedure fra begge Sider, blev Sagen ved Overretten afvist paa Grund af manglende Forligsprøve. Det vilde have været heldigt, om man her kunde have prøvet Forlig. Saa havde man faaet Dom i Realiteten, og Proceduren havde ikke været spildt. — Hvad jeg her har nævnt, er eet Exempel; men jeg tror, at det Samme vil gjælde i mange Tilfælde. Jeg ser ingen Grund til, at man skulde indskrænke denne Bestemmelse i § 6 om en Hjemvisning, om jeg saa maa sige, til en yderligere Forligsprøve, til alene at gjælde i første Instant. Jeg tror, at den med fuld Nytte vil kunne bringes til Anvendelse ogsaa ved de overordnede Instanser. Det var kun dette ene Punkt, jeg vilde tillade mig at henlede Opmærksomheden paa.

Himestad: Jeg kan selvsølgelig fuldstændig bekræfte, hvad den ærede Minister før sagde, at man i Praxis aldrig har forstaaet Forordningen af 6te August 1824 paa den Maade, at det skulde paahvile den Dommer, der har udstedt Indkaldelser i den Art Sager, at paase, at den Part, som er mødt ved Fuldmægtig ved Forligskommissionen, naar han dog havde laabet møde for sig, har havt lovligt Forfald; og det kunde fornødtigvis heller ikke være muligt at fortolke dem paa den Maade, da det jo følger af sig selv at kun for saavidt Modparten stiller en Opfordring for Retten til at godtgjøre lovligt Forfald, kommer det i Betragtning, at Parten ikke er mødt personlig, men ved Fuldmægtig. Dette er imidlertid mindre væsentligt. Af større Betydning er det derimod, hvad det ærede Medlem fra Beile (Th. Nielsen) stadig søger at hævde, at det skulde være en Fravigelse fra den gjældende Lovgivning, naar man admitterer en Fuldmægtig til at møde i Forligskommissionen, uden at der udtrykkelig er opgivet et specielt Forfald, som Parten har. Dette er for saa vidt af større Betydning, som det jo under Sagens Forhandling isfor — i alt Fald i Udvalget; jeg husker ikke, om ogsaa i Thinget, men jeg tror kun i Udvalget — var under Omtale at indføre en Bestemmelse, som gik ud paa, at, naar Nogen mødte ved Ful-

mægtig i Forligskommissionen, skulde Forfaldet nøiagtig opgives i Fuldmagten, og at ellers skulde Mødet betragtes som ikke havende fundet Sted. Jeg antager nemlig baade, at den nuværende Lovgivning rettelig er at forstaa saaledes, at Parten ikke behøver i selve Fuldmagten at opgive Forfaldets Natur og Beskaffenhed, og at det vilde være meget uheldigt, om man indførte en saadan Bestemmelse. Der staar i Protokollen af 30te Oktober 1798, at Enhver skal møde personlig, „medmindre Nogen formedelt bevisligt og lovligt Forfald deraf er forhindret, i hvilket Tilfælde han bestemt skal opgive den Marsag, (Th. Nielsen: Ja, netop), som nøder ham til at sende en Anden paa sine Begne.“ Saa, det skal han, han skal bestemt opgive Marsagen; men der staar ingenlunde, at den skal opgives i Fuldmagten, og at det ikke kan være Mening, at den skal opgives i Fuldmagten, fremgaar klarligt af, hvad der staar i det Følgende, at, dersom den ene Part indfinder sig personlig, og den anden lader møde ved Fuldmægtig, kan den Part, som er mødt personlig, opfordre den anden til at bevise, at han har havt lovligt Forfald. Heraf fremgaar altsaa, at den Omstændighed, at Intet har været anført i Fuldmagten om Forfaldets Beskaffenhed, er ganske uden Betydning, idet nemlig Spørgsmaalet aldeles ikke engang kan komme for Retten, for det Første dersom Modparten heller ikke har mødt personlig, og for det Andet hvis Modparten unblader for Retten at opfordre Vedkommende til at bevise sit Forfald. Det maa fornødtigvis have været Mening, at man i Fuldmagten ikke behøver at angive Forfaldsgrunden, men at Spørgsmaalet om den kun kan komme frem i det Dieklit, da den, der selv har mødt for Forligskommissionen, under Processen — som der udtrykkelig staar — opfordrer den Anden til at godtgjøre, at han har havt lovligt Forfald, og jeg antager ligeledes, at, for saa vidt man nu vilde indføre en Bestemmelse som den, at det skulde være Pligt, i den Fuldmagt, man fremsendte, udtrykkelig at angive, hvad Forfald man havde, og at man ellers blev betragtet som den, der ikke var mødt — at Indførelsen af saadan Bestemmelse, som iøvrigt det ærede Medlem ikke idag har omtalt, vilde være meget uheldigt, idet man nemlig derved atter vilde indføre i dette Forhold, hvor det skal gaa saa simpelt og naturligt til som muligt, en ny Enare for de Paagjældende, saa at man ikke engang mere skulde kunne affatte den ganske simple Ting, en Erklæring om, at man ikke kunde møde, og at man befuldmægtigede en Anden dertil, uden at have Nogen at raadføre sig med ved Affattelsen, og ellers kunde være udsat for Retstrib. Iøvrigt har jeg kun det at bemærke, at jeg maa fralægge mig bestemt at have viist nogen særdeles Forhærlighed for Bestemmelsen i § 5, eller at den skulde skrives sig fra mig. Jeg veed nemlig ikke noget andet Medlem for Kjøbenhavn, fra hvem